

Karşılaştığım İki Anne Örneği ve Pendik İzlenimlerim

Bildiğiniz gibi emekli olmama rağmen seminerlerim dolayısıyla ayaklarım okullardan kesilmedi. Okullarda gördüğüm olumlu veya olumsuz örnekleri de zaman zaman köşemde siz okurlarımla paylaşıyorum.

Geçen hafta Pendik Mesleki Eğitim Merkezi Müdürü değerli dost, iyi bir eğitimci ve idareci nezih ve nezaketli insan Sayın Selami Çiçek beyefendi kardeşimin davetiyle Pendik MEM de idim. Emekli Kartal Savcısı ile gittiğimiz okulda, müdür beyin toplantıda olması nedeniyle Müd. Yard. Sayın Şenay Bilir Hanımefendi ile Müd. Yard. Sayın Fevzi Türkmen beyefendi bizi karşılayarak Sayın Şenay Bilir Hanımefendinin odasında misafir ettiler. Hoş beşten sonra söylenen çayı içerken odaya adeta burnundan soluyarak yakalarından tuttuğu iki öğrenci ile bir bayan odaya girdi. **“ Müdürüm bu benim oğlum yanındaki de arkadaşı. Bunlar sabahleyin evden ellerinde çanta okula diye çıktılar Ben ise bunları cefeda bilgisayar başında buldum. Üstelik bunlar sigara da kullanıyorlar. Size getirdim. Ben dışımı tırnağıma katarak çalışıyorum okusun diye. Ama bu okul yerine başka yerlerde dolaşiyor. Ne ceza gerekiyorsa verin!”** Şenay hanımla, Fevzi Türkmen bey kardeşimin öğrencilere adeta bir ana ve baba şefkatiyle yaklaşımları ve onlarla kurduklar eğitici diyalog sonucu öğrencilerin başı öne eğildi. Yanlış yaptıklarını kabullenerek bir daha bu hatayı yapmayacaklarını söylediler. İki idarecinin öğrencilere olan yaklaşımına hayran kaldım. Nitekim bu eğitici yaklaşımlarından dolayı da kendilerini tebrik ettim.

Şenay hanımın odasında şahit olduğum bu iki delikanlı bana, Sincan Cezaevinde gördüğüm, yüzüne bakmakla kıyamayacağım kız güzeli bir delikanlıyı hatırlattı. **“ Oğlum sen buralara düşecek bir delikanlıya benzemiyorsun, sen neden buradasın?”** dediğimde, cevaben **“Hocam ben annemi dinlemediğim için buradayım. Sabahleyin evden çıkarken, Annem bana ‘ Oğlum okuluna git, öğretmenlerini dinle, müdürü dinle, ulu sözü dinle, ulu sözü dinlemezsen ULUM ULUM ULURSUN demişti. Ben evden okula gidiyorum diye çıktım, okul yerine arkadaşlarımla cafe ve kafeteryalarda dolaştım sonunda da buraya düştüm.”** cevabı hala kulaklarımda çınlıyor..

Yine yakınlarda seminer için gittiğim bir okulda daha önceden alışkın olduğum bir hadiseyi tekrar yaşadım. Okul müdürlüğü dönemimde kız olsun, erkek olsun fark etmiyor. Özellikle öğretmenler, öğrencilerinin bana intikal ettirilen bir

yanlışından dolayı velilerini çağırdığımda öğrencinin yanlışı veya hatası annesine intikal ettirdiğimde tereddütsüz aldığım cevap: “ **Müdür bey, benim çocuğum yapmaz veya benim çocuğum katiyen yalan söylemez, ben kendimden şüphe ederim ama kızımdan veya oğlumdan katiyen şüphe etmem.**”

Seminer dolayısıyla yakın bir zamanda gittiğim bir okulda, okul müdürünün odasında otururken, müdür beyin daha önceden yaramazlık yapan bir erkek öğrencinin velisini çağırmış. Odada otururken bayan bir veli de müdür beyin odasına geldi. Ben müsaade isteyip odadan çıkarken, müdür bey “ **Hocam siz de bulunun sizin de görüşlerinizden yararlanmak isteriz** ” diyerek benim de odada bulunmamı rica etti. Müdür bey öğrencinin annesini buyurup edip çayını söyledikten sonra konuyu izah etti. Oğlunun sınıfta bir kız öğrencinin onurunu incitici aslı astarı olmayan bir iftira attığını, kız öğrencinin de utanıp okulu bırakmak istediğini söyledi. Üstelik olayı da bizzat kendisinin araştırarak asılsız olduğunu çocuğunun yalan söylediği, sınıfın tümü tarafından ifade edildiğini beyan edince, anne hemen kurşun asker gibi “ **Müdür bey katiyetle benim oğlum yalan söylemez**” diye oğlunu müdafaa etmeye başladı. Neticede oğlu çağrıldı. Oğlunun yalanı sınıfta da ortaya çıktığı için müdür odasına gelen öğrenciye annesi: “ **Bak oğlum müdür bey senin sınıfındaki kız arkadaşına yalan söyleyerek iftira attığını söylüyor**” dediğinde öğrencinin verdiği cevap: “ **Anne ben yalan söylemedim sadece şaka yaptım**” der demez, hemen anne atıldı:” **Görüyor musunuz müdür bey benim oğlum yalan söylemez sadece şaka yapmış, çocuklar arasında olur böyle şeyler, bu tür küçük şakaları büyütmeye ne gerek var?**” diyerek çocuğunu müdafaa etmeye devam etti.

Bildiğiniz gibi “ **Değerlerimize Rağmen Neden Buradayız?**” konulu konferansım da cezaevlerinde yoğun ilgi görüyor. Adana’dan, Ankara Sincan ve İzmir’e kadar dolaşmadığım cezaevi kalmadı. Buralarda okul sıralarında olması gereken gençleri gördüğümde yüreğim parçalanıyor. Bu çocuklar içinde oldukça elit aile çocuklarına da rastlıyorum. Allah hiçbir çocuğu kötü çocuk olsun diye yaratmıyor. Dini inancımıza göre her doğan çocuk bembeyaz bir yürek, lekesiz bir beyinle doğuyor. Çocukları kötü yapanlar maalesef çocuğunun ayağına tiken dahi batmasına razı olmayan anneler, aşırı merhameti, sevgisi dolayısıyla çocuklarının hatalarını ve yanlışlarını göz ardı etmelerinden dolayı yüzüne bakmakla, kokusuna doymakta kıyamadıkları yavrularını beton duvarlar arkasına düşürüyorlar.

Müdür beyin odasında şahit olduğum bu olay bana idama mahkûm olan delikanlının hikâyesini aklıma getirdi. Küçüklüğünden beri annesi tarafından her yaptığı hoş görülen ve her yaramazlığına göz yumulan delikanlı büyüyünce suç makinesi olur. En nihayet idama mahkûm olur. Her idamlığa sorulduğu gibi bu delikanlıya da son isteği sorulur. Delikanlı cevaben:” **Bir tek dileğim var Sevgili anneciğimin o mübarek dilini öpmek istiyorum**” Delikanlının isteği üzerine annesi delikanlının bulunduğu idam sehpasına getirilir. Annesi “**Benim sevgili oğlum son bir defa öp bakayım**” diyerek dilini uzatır. İdamlık oğlu iki dişi ile annesinin dilini öyle bir ısırır ki adeta makas gibi annesinin dilini ikiye böler ve dili pat diye yere düşer. Orada bulunanlar, vah vah, vah! Ne olacak Eşkiya evlat Bunca cinayet yetmezmiş gibi bir de anasının dilini kopardı derler. İdam mahkûmu genç ise; “**Bilmeden boş yere konuşmayınız. Benim burada mahkûm oluşum o kopasica dildendir**” Genç mahkûm devam eder. “ **Ben çocukluğumda ne yaparsam annem beni hep haklı çıkarırdı, bütün işlediğim suçlar karşısında hep benim yanımda olur beni arkalardı. Hem de yüzde yüz suçlu olduğumu bildiği halde. Annem beni gereği gibi terbiye ekseydi bugün ben bu idam sehpasında olmayacaktım.**” der. Yarım asırdır eğitimin içindeyim. Bugün evlatlarına en büyük kötülük uzaktan değil maalesef en yakınlarından yani annelerinden, annelerinden sonra da babalarından gelmektedir. (Sitemden “ Benim oğlum Yorulmamalı,” “Anneler Babalar İçin Ana Kurt, Yavru Kurt” yazılarımı okuyun)

Yazımın başlığına dönmek istiyorum. Mesleki Eğitim Merkezleri eğitim sistemimize rahmetli Özal’ın hatırasıdır. Bu okullar ülkemize ara eleman değil, aranan elaman yetiştiren okullardır. Ben de yeğenlerimi bu okula yönlendirdim Şu anda Manisa’nın önde gelen esnafları arısındadırlar. Bu okulların öğrencileri haftanın bir günü okulda, diğer günlerde sanayide usta- çırak ilişkisi içinde eğitim alırlar. İdaresi zor okullar olmasına rağmen Pendik MEM de gördüğüm idare – öğretmen- öğrenci ve veli ilişkisine imrendim. Aslında bu okulların öğrencileri haftada bir gün okula, diğer günler de sanayide usta çırak ilişkisi ile eğitimini sürdürdükleri için idaresi zor okullardan biridir. Ama okulun başında Selami Çiçek gibi bilgili, deneyimli saygı ve sevgiye dayalı beşeri ilişkileri ve yetenekli kadrosu ile okulun idaresini kolaylaştırmaktadır. Başta Selami Bey kardeşim olmak üzere Şenay Hanımı ve Fevzi Bey kardeşimi, işinin ehli okulun güzel kızı rehberlik uzmanı Gözde Yılmaz kızımıza buradan tebrik ve takdirlerimi sunuyorum.

Bu arada Yunus Emre Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesinden de söz etmeden yapamam. Mübalağa yapmıyorum. Bu güne kadar gittiğim ve gördüğüm Meslek okulların en iyileri arasında bir okul. Bunları laf olsun diye yazmıyorum. Yaşadığım ilimde aynı tür okula Şehzadeler Belediye desteğiyle seminer için gittiğimde, akıllı tahtasından, bilgisayar ve projeksiyonuna kadar her şeyi arızalı bir okuldu. Götürdüğüm kendi bilgisayarım ve Atatürk ortaokulundan temin ettiğim projeksiyonla sunumumu yapmıştım. Pendik Yunus Emre Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesindeki bölümlerin aynısı, sözünü ettiğim bu okulda da vardı. Ama Pendik'teki bu okulla kıyaslamam mümkün değil. Adalet Büro Yönetimi öğrencileri için duruşma salonları, Bilişim Teknoloji sınıfı, Muhasebe Finansman öğrencilerinin eğitim gördüğü sınıflar eğitimin alt yapısı açısından donanımlı ve kullanan eğitim araçları pırıl pırıl tertemiz. Yukarıda sözünü ettiğim okulla kıyası mümkün değil. Ön teker nerden giderse arka teker de oradan gider hesabı. Her şey kurumun başındaki idareciye bağlı. Kısacası liyekat ,liyekat, liyekat... Pendik'de gerek seminer verdiğim okullarda , gerekse ziyaret ettiğim okullarda, okullarına hakim, deneyimli ve birikimli idareciler gördüm. Okullarda bu oluşumu sağlayan Pendik İlçe Milli Eğitim Müdürlüğünü tebrik ediyorum.

Okulun müdürü Ferhat Gücükoğlu kardeşim de da tıpkı Selami Çiçek bey kardeşim gibi okulunda sevgi ve saygıya dayalı sıcak ve sempatik beşeri ilişkileriyle okulu için, öğrencilerinin başarısı için öğretmenleriyle çırpınan bir idareci. Okulun eğitim alt yapısı, öğretmen kadrosu ve öğrenci profili de mükemmel. Demek ki bütün mesele liyakat meselesi. Liyakatli idarecilerin başında bulunduğu okullar, daha okulun kapısından girer girmez belli oluyor. Her iki okulda gördüğüm eğitim kadrosu ve eğitim durumu beni sevindirdi. İstanbul deyince Anadolu insanı ürküyor. Şahsen ben İstanbul'da böyle okullar bulacağımı beklemiyordum.

Pendik Yunus Emre Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi biblo gibi güzel bir okul . Ancak Manisa'da da edindiğim bilgilere göre eski adıyla Ticaret Meslek Liseleri yeni adıyla da Mesleki ve Teknik Liselerinin kapatılacağı bilgisi söyleniyor. Okullarda kurum kültürü kolay oluşmuyor. Manisa'da olduğu gibi eski adıyla Pendik'teki eski adıyla Ticaret Meslek Lisesi, yeni adıyla Mesleki ve teknik Anadolu Liseleri kapatılırsa bu okullara yazık olur. Hele Pendik Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesindeki gördüğüm alt yapıya yazık olur. Umarım eğitimin

başında olan idarecilerimiz bu okulları kapatarak kurum kültürlerini zayı etmezler.

Yoksa böyle yap- bozla bir yere varamayız.